

V col·loqui internacional del projecte *Mimesi*

Auctor(itas) in fabula: Figuracions d'autor en la ficció

AUTOLEGITIMACIÓ EN L'ESCRITURA I EN LA LECTURA

*L'autore come dispositivo d'autorizzazione poetica
nella prima età moderna*

David NELTING (Ruhr-Universität Bochum)

A la primera edat moderna la poètica mimètica de l'Humanisme ha plantejat des de múltiples perspectives l'autoritat d'un text o d'una obra literària en comentaris, edicions o diàlegs. És una dada ben coneguda i sabem també que, d'ençà de la tradició medieval dels *accessus*, la construcció d'autors com a representants de valors morals o filosòfics ha jugat un paper molt important per conferir autoritat als seus textos. En canvi, s'ha investigat menys la possibilitat i la manera com nombrosos poetes han intentat modelar els propis textos per tal d'aconseguir autoritat immediata. Epistemològicament aquesta pretensió resulta força més complexa, precisament perquè en el context de la imitació humanística dels clàssics (*imitatio veterum*) s'oblida completament una dimensió importantíssima de l'autoritat, val a dir, l'honorable antiguitat (*vetustas*) de l'obra en qüestió. La falta d'autoritat dels autors coetanis es compensa poèticament a través de la figuració autorial (*figurae auctoris*), és a dir, a través de certes autorepresentacions dels propis autors.

La ponència vol mostrar com la posada en escena de la instància autorial a la seva pròpia obra de ficció pot aconseguir plasmar l'autor en tant que instància moral i retòrica, destinada a convertir-se en una autorització tant de l'autor com de l'obra, no pel prestigi de l'antiguitat

sinó per una nova qualitat: la presència, gairebé real, de l'autor en tant que personatge poderós, creatiu i exemplar, de manera que fa evident l'autoritat poètica de la seva obra.

Per aconseguir-ho es desenvolupen dues estratègies: l'autor pot presentar-se com a creador individual admirablement únic o com a membre d'un col·lectiu important i respectable i, per això, autoritzable. En d'altres paraules: la singularitat (*singularitas*) i la bona companyonia (*sodalitas*) contribueixen de manera complementària a la construcció de l'autoritat d'un autor i de la seva obra. Dante, Petrarca i Joachim Du Bellay en són bones mostres, que la ponència analitza amb més precisió.